Napsal uživatel Luděk Strašák
Pondělí, 20 Listopad 2023 20:14

Jednu ze zastávek své koncertní šňůry k nové desce ***Ideální čas se nezbláznit*** věnoval **24. října 2023**
písničkář
Michal Horák
Náměšti, malebnému městu nad řekou Oslavou. Ve slušně zaplněném sálu nově zrekonstruované Sokolovny se nacházeli především teenageři a mladí, kteří nedočkavě vyčkávali písničkáře z Vysoké nad Labem. Michal se objevil na jevišti s kapelou a začal zpívat písničku o tom, jak špatně dopadla jeho dosavadní rande. Publikum se chytlo na známá slova a od prvních taktů zpívalo všechny písničky se zpěvákem. A to nejen ty ze starších desek, ale i novinky z alba, které bylo v tu dobu asi pouhý měsíc na světě. Tento mohutný sbor zvládal s přehledem všechny písně i s jejich složitou strukturou, dlouhými texty i rychlou kadencí slov, která je ve tvorbě Michala Horáka typická.

Sám interpret střídal kytaru a klávesy a určitý komfort mu poskytovala i jeho dobře šlapající kapela, která dodávala písním řád, tempo a energii. V playlistu se umně střídaly písně staré a osvědčené s novinkami, ale jak jsem se už zmínil, publikum ve velké míře novou tvorbu už znalo. S Michalem Horákem a jeho tvorbou jsem se setkal už někdy v roce 2014, kdy vyhrál soutěž Folkový kvítek. Už tehdy jsem obdivoval jeho texty, slovní zásobu a schopnost vtáhnout posluchače do děje svojí písničky. Jako vzácný kámen a drahokam se svojí pílí obrušoval a leštil a jeho tvorba byla stále kvalitnější. Ten proces nebyl nějaký náhlý, ale postupný, lineární a cítím za ním velké množství práce, kterou Michal na sobě odvedl. A teď sklízí zasloužené tvrdě odpracované plody. Michalovi tento úspěch přeju a doufám, že neusne na vavřínech, ale posune české písničkářství o notný kus dál. Takové myšlenky mi běžely hlavou, když zněla titulní písnička z nového alba ***Ideální čas se nezbláznit***
, kde se zpívá o vyhoření. Jak se bude asi čerstvému absolventovi vysoké školy zpívat poté, co vypadne z inspirujícího školního prostředí? Velkou část repertoáru tvořily právě písně o studentském životě –
Pátý kafe, Netuším, Po státnicích
.

Co se týká textů, je Michal Horák asi nejpozitivnějším textařem z těch, které máme, ostatně kdysi povídal, že skládá, když má dobrou náladu. Dokáže vypointovat své příběhy a předat je svým posluchačům. A přestože je mnohými posluchači hudební stránka písničkáře považována za druhořadou, ocenil bych jednak dobře zpívatelné melodie a občas nějaký hudební harmonický nebo rytmický bonbónek, kdy je jednoduchá melodie harmonizována docela sofistikovaným způsobem. A nutno říct, že kapela si tato místa umí užít.

Ve velkém množství písniček volí Michal Horák formu dialogu, přičemž na koncertu hraje v dialogu všechny role sám. Je jasné, že s sebou nebude na koncerty vozit původní interprety – Pokáče, Pavla Čadka, Bena Levíčka a další. Ale těmto písničkám by prospělo, kdyby zůstaly ve formě dialogu. Členové kapely se projevili jako dobří vokalisté, kteří dokážou střihnout ladící vícehlasy. Nemohl by třeba někdo z kapely hrát roli Michalova partnera v dialozích? Nebo vzhledem k tomu, jak diváci zpívali písničky spolu s interpretem, nemohl by třeba někdo z diváků být vybrán na pódium a zazpívat si některou z písniček? Vzhledem k tomu, jak je Michal aktivní na sociálních sítích, třeba by se mohlo podařit domluvit si s některým fanouškem či fanynkou podobné vystoupení. Večer s Michalem Horákem byl energický, plný pohody a úsměvů, zakončený mohutným aplausem. Zpěvák dobře komunikoval s publikem a přesvědčil ho, že pokud se někdo chce zrovna zbláznit, tak teď na to není určitě ideální čas!

A co mi řekl
Michal Horák
v krátkém rozhovoru po koncertu?

Jak se díváš po měsíci na své nové album Ideální čas se nezbláznit?

Ty písničky vznikaly během posledního roku, čili mám od nich už nějaký odstup. Nahrávali jsme je přes léto a album vyšlo na konci září. A s tím odstupem se mi ty písničky líbí víc a víc. Ve studiu jsme se to snažili vylepšit a vyšperkovat do co nejlepšího tvaru, ale teď, když to hrajeme na koncertech, sklízíme to příjemné, co jsme na jaře zaseli. ***Muzikanti říkají často, že po natočení alba je už neposlouchají, protože to při práci ve studiu slyšeli už mnohokrát. Jak je to s tebou, poslechneš si je občas?***

Teď si dávám zdravotní pauzu, ale třeba v den vydání jsem si to pustil celé od A do Z, třeba ze zvědavosti, jestli tam nenajdu nějakou chybu, s čím bych asi už nic nenadělal, ale musím říct, že jsem tam chybu nenašel a album se mi líbí.

V Náměšti jsi hrál s kapelou. Čím je to pro tebe jako osamoceného písničkáře, že máš za sebou skvělé muzikanty, kteří tě doprovázejí?

Je to v něčem velké odlehčení, protože ty písničky o něco víc šlapou a nemusím se tolik starat

o rytmus a frázování, mám jako instrumentalista větší volnost. A mám prostor se víc soustředit na posluchače. Nicméně koncertuju s kapelou, ale i sám, takže je to pro mě takové vyvážené a díky tomu mě to taky víc baví.

Album je pestré se spoustou hostů, jak se k nim dostáváš?

Ti hosté z toho vyplývají celkem přirozeně. Třeba písničku *Rande naslepo* jsem psal přímo pro nevidomého zpěváka Bena Levíčka, potom jsou tam kamarádi z kapely Trocha klidu, se kterými jsem byl kdysi na nějaké akci a během večera tam vznikla písnička. S Kubou Rybou jsme natočili písničku *Ideál ní čas se nezbláznit*, která vznikla po jedné rozpravě, kdy jsem se právě s ním bavil o syndromu vyhoření. A tak bych mohl pokračovat, spolupráce většinou vznikla naprosto přirozeně a vyplynula z nějaké předchozí spolupráce nebo interakce s těmi hosty.

Album se jmenuje Ideální čas se nezbláznit, já to zkusím negovat, kdy je podle tebe ideální čas se zbláznit?

Já věřím, že snad nikdy a doufám, že i poslech toho nového alba pomůže lidem se nezbláznit.

Jak se ti hrálo v Náměšti?

Úžasně, atmosféra byla moc fajn, klukům z kapely se to moc líbilo. My rádi jezdíme na Moravu, kde jsou posluchači milí, vstřícní, příjemní. Ne, že by jinde nebyli, ale tady to platí obzvlášť!